

Т. Колевъ.

Исакъ Нютонъ.

(Продължение).

Вуйчото на малкия Нютонъ, като виждалъ, съ какво увлѣчение последниятъ решава задачи, убедилъ най-после майката да го изпратятъ да продължи учението си.

Нютонъ се разплакалъ отъ радостъ, и се хвърлил на врата на майка си, а вуйчо си безъ малко щѣлъ да удуши отъ стискане.

Помни ми думата, Хенриета, — казвалъ вуйчото на сбогуване, — той или ще полудѣе, или ще стане великъ човѣкъ.

*

Следъ като се подготвилъ въ Грентемъ, Нютонъ въ 1661 год. постѣпилъ въ университета, въ гр. Кембриджъ. Той билъ тогава 19 годишенъ юноша, съ срѣденъ ръстъ, русокость, съ приятно и приветливо лице. Въ ония времена положението на беднитѣ въ английския университетъ било много унижительно: тѣ били задължени да прислужватъ на богатитѣ студенти. Но и това не спрѣло Исака: съ радостъ той се решавалъ на всичко, стига само да може да се отдаде на учение.

Нютонъ справедливо може да се нарече самоукъ. До тогава той нѣмалъ истински ръководителъ въ своитѣ занятия. И тукъ, въ университета, той скоро разбралъ, че лекциитѣ на професоритѣ